

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπενύσσεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1899 ἕως 15 Μαρτίου 1900. Ὅφειλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ νὰ προαποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν περὶ τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ καὶ ναυτικοῦ δηλώσεων, τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας πρὸς τὸν ἡμέτερον Διάδοχον, διεξάγεται πολεμικὴ μεταξὺ τῶν γαλλικῶν καὶ γερμανικῶν ἐφημερίδων. Αἱ δηλώσεις τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς τὸν Διάδοχον τοῦ ἐλληνικοῦ θρόνου, φαίνεται ὅτι δὲν συνφέρειν εἰς τὰ Γερμανικὰ συμφέροντα νὰ γνωσθῶσι διὰ τοῦ τύπου, διὰ τοῦτο ἡ «Ἐφημερίς τοῦ Σταυροῦ» ἀποκρινομένη εἰς γαλλικὰς ἐφημερίδας ἐδημοσίευσεν ἐπίσημον διάφυσιν λέγουσαν ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ οὐδόλως ὠμίλησε περὶ τοιούτων πραγμάτων. Ἐγένετο δὲ ἡ δηλώσις αὕτη καὶ ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν Σουλτάνον, ὅστις ἐταράχθη πολὺ, διότι ἐνόμισεν ὅτι ἡ Γερμανία βοηθεῖ τοιοῦτοτρόπως τὴν Ἑλλάδα καὶ διὰ τῆς παραδοχῆς τριῶν ἀξιωματικῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Βερολίνου παρασκευάζει τὸν στρατὸν τῆς Ἑλλάδος ἐπιφόβον.

Βεβαίως οἱ φόβοι τοῦ Σουλτάνου εἶνε ἀβάσιμοι, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδέα ἣν τρέφει περὶ τῆς φιλίας τοῦ Γερμανοῦ Καίσαρος καὶ αὕτη δὲν πρέπει νὰ τῷ ἐμπνέει εἰς τὸ μέλλον πολλὴν πεποίθησιν. Ὁ Γουλιέλμος δύναται νὰ πράξῃ εὐχαρίστως διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅτι πράττει καὶ διὰ τὴν Τουρκίαν καὶ εὐχαρίστως θὰ τὸ πράξῃ καὶ διὰ τὴν Βουλγαρίαν καὶ διὰ τὴν Σερβίαν, ἐὰν αὗται προσφύγῃσιν εἰς τὴν φιλικὴν του ὑποστήριξιν. Πράττει δὲ ἡ θὰ πράξῃ τοῦτο οὐχὶ χάριν τῶν συμφερόντων τῆς Ἑλλάδος, Τουρκίας ἢ Βουλγαρίας κτλ. ἀλλὰ πρὸς ἐξυψώσιν τοῦ γερμανικοῦ γοήτρου, πρὸς διάδοσιν τῆς γερμανικῆς γλώσσης καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦ γερμανικοῦ ἐμπορίου καὶ ἐξάπλωσιν τῆς γερμανικῆς βιομηχανίας. Ἐφ' ὅσον λαὸς τις συνδέεται μετ' ἄλλου διὰ τῆς γνώσεως τῆς γλώσσης του ἐπὶ τοσοῦτον τὸ μεταξὺ αὐτῶν ἐμπόριον ἐξαπλοῦνται καὶ ἀναπτύσσεται ὡς πρῶτην ὠφέλειαν τὴν ὁποίαν θὰ καρπωθῇ ἡ γερμανία ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἶνε ἡ διάδοσις τῆς γλώσσης. Μετ' ὀλίγον χρόνον ἀνεπαισθήτως θὰ ἴδωμεν πολλαπλασιαζόμενον τὸν ἐν Ἑλλάδι ἀριθμὸν τῶν γερμανῶν διδασκάλων καὶ διδασκαλισῶν. Οἱ ἀξιωματικοί, οἵτινες ἐννοοῦν νὰ διακρίνωνται ἐν τῇ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ διὰ τῶν γνώσεων ἃς τινὰς προσκτῶνται διὰ τῆς μελέτης εὐρωπαϊκῶν συγγραμμάτων θὰ καταγίνωσιν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης ταύτης, ἐνῶ μέχρι τοῦδε ἐλά-

χιστοὶ ἤσυχολοῦντο. Οἱ γονεῖς οἵτινες προτίθενται νὰ εἰσαγάγῃσι τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς ναυτικὰς ἢ στατιωτικὰς σχολὰς θὰ ἀναγκασθῶσι γερμανοὺς παιδαγωγοὺς νὰ προσλάβωσιν. Οἱ διδάσκαλοι εἶνε οἱ πρῶτοι ἀγωγοὶ δι' ὧν, εὐχερῶς, ἡ ἡδὴ ἀρκετὰ διαδεδομένη ἐν Ἑλλάδι γερμανικὴ βιομηχανία, θέλει εὐρύτερον διαδοθῇ. ὁ δὲ γερμανικὸς λαὸς θὰ αὐξήσῃ τὰς ἐξ Ἑλλάδος ὠφελείας του. Ἀφ' ἧς οἱ γερμανοὶ προσείλκυσαν πρὸς ἐκπαίδευσιν τοῦρκους ἀξιωματικούς εἰς Βερολίνον καὶ ἀπέστειλαν καὶ διοργανώσας τῶν διαφορῶν κλάδων ἐγένοντο κύριοι τοῦτε ἐμπορίου καὶ τῶν διαφορῶν ἐν Τουρκίᾳ ἐπιχειρήσεων. Οἱ γάλλοι βαρέως φέροντες τὴν ὑπεροχὴν ταύτην τῶν γερμανῶν, εἶδον φυσικῶς, μὲ πολὺ δυσάρεσκειαν τὸν σύνδεσμον τοῦτον τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Γερμανίαν, καὶ ὑπέθαλψαν παρὰ τῷ Σουλτάνῳ τοὺς φόβους ἐνδεχομένης μετατροπῆς τῶν πρὸς αὐτὸν φιλικῶν διαθέσεων τοῦ γερμανοῦ Καίσαρος. Τοὺς φόβους τοῦτους διαλύει ἀφ' ἑαυτῆς ἡ δημοσιευθεῖσα εἰδήσις ὅτι ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνησις θὰ ἀποστείλῃ καὶ εἰς Γαλλίαν ἐτέρους τρεῖς ἀξιωματικούς πρὸς ἐκπαίδευσιν. Οὕτω δὲ καὶ ὁ γείτων μονάρχης θὰ ἡσυχάσῃ καὶ τὰ σχόλια δημοσιογραφικῶν τινῶν ὀργάνων, ἐντελῶς ἰδεώδη, θὰ ἐκλείψωσιν.

ΕΚ ΜΕΤΣΟΒΟΥ

τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1899.

Ἀσκοποῦν μέτρον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. — Πρέπει νὰ ἀρθῇ ἡ διαταγὴ περὶ διαβατηρίων. — Θί διδάσκαλοι. — Ὁ τελώτης.

Ὡς νὰ μὴ μᾶς ἐφθάνει ὁ τυραννικὸς ζυγὸς μὲ τὰ ἐπακόλουθά του, μᾶς προσετέθη τὴν καὶ ἐν περιπλέον βάσανον, δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐλληνικὸν ἔδαφος ἂν δὲν ἔχῃ τὸ διαβατήριόν του ἐπικυρωμένον ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸν προξενεῖον Ἰωαννίνων. Καὶ ἂν μὲν εἴχομεν ἐδῶ προξενεῖον ἦτο ὀλίγον τὸ κακόν, τὴν ὁμῶς πῶς νὰ πηγαίῃ κανεὶς εἰς τὰ Ἰωάννινα πρὸς ἐπικύρωσιν αὐτοῦ, ὅπου θέλει μίαν ἡμέραν διὰ νὰ μεταβῇ ἐκεῖ, μίαν ἢ δύο ἕως νὰ τὸ ἐπικυρώσῃ καὶ ἄλλην διὰ νὰ ἔλθῃ πάλιν ἐδῶ, νὰ πληρώσῃ δὲ ἀγῶγια, χανιάτικα καὶ λοιπὰ ἐξοδα εἰς Ἰωάννινα καὶ τὰ πέντε φράγκα, τὰ ὁποῖα θὰ δώσῃ εἰς τὸ προξενεῖον ὥστε διὰ νὰ θέλῃ κανεὶς τὴν νῦν νὰ μεταβῇ μέχρι Μαλακασίου θὰ τοῦ κοστίσῃ ὁ κοῦκος ἀνδρόνι, τὸ τοιοῦτον εἶνε ὡς νὰ μᾶς ἀπαγορεύεται πλέον νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὰς ἐργασίας μας. Δι' ὄνομα Θεοῦ ἃς ἀρθῇ αὐτὸ τὸ ἐπαχθὲς μέτρον, διότι ἡ ὕλική ὠφέλεια τὴν ὁποίαν θὰ προσπορισθῇ τὸ ἐλληνικὸν Κράτος ἐκ τῆς κατανλώσεως τοῦ χαρτοσήμου, εἶνε μηδὲν ἀπέναντι τῶν δυσκολιῶν αἵτινες παρεμβάλλονται εἰς τὸν κόσμον καὶ τῆς καταπτώσεως τοῦ ἡθικοῦ γοήτρου εἰς τὰ ὅμματα ἡμῶν τῶν δούλων. Ἄλλως τε ἂν τὸ ἐλληνικὸν Κράτος δὲν θέλῃ νὰ χάσῃ καὶ αὐτὰ τὰ ὀλίγα τὰ ὁποῖα θὰ ὠφεληθῇ εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ τὰς ἐπικυρώσεις, ἃς συστήσῃ καὶ ἐδῶ ἐλληνικὸν προξενεῖον καὶ τότε ἐκεῖ πού εἰδόμεν ἐξήκοντα γρόσια διὰ τὸ διαβατήριον, θὰ

δίδωμεν εὐχαρίστως καὶ πέντε φράγκα διὰ τὴν ἐπικύρωσιν αὐτοῦ, ἐνῶ τὴν νῦν ἀντὶ πέντε φράγκων θέλομεν τριάκοντα καὶ περιπλέον. Καλὰ ὅμως θὰ κάμῃ ἡ κυβέρνησις νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἡσύχους καὶ ὅπως ἐπὶ δέκα ὀκτὼ ἔτη ἐπενοῦσεν ὁ κόσμος χωρὶς διαβατήρια ἐπικυρωμένα νὰ περάσῃ καὶ τοῦ λοιποῦ, διότι αὐτὸ θὰ εἴπῃ ὅτι ἡ Ἑλλὰς διαφέρει ἀπὸ τὴν Τουρκίαν. Τί νὰ εἴπῃ κανεὶς; ἔχομεν ἁμαρτίαν καὶ τίποτε περιπλέον.

Διδάσκαλοι διωρίσθησαν οἱ καὶ πέρυσιν τοιοῦτοι, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Βασιλείου Καλογήρου, ἐξευμενίσαντος τοὺς ἐφόρους καὶ τὸν ἐξαρχόν, καὶ γὰρ τὰ εὖρε μπαστούνια καὶ εἰς τὴν Προπαγάνδαν ἀκόμη. — Μεγάλον ρόλον ἐπαίξε καὶ ὁ καίμακάμης ἐφέτος εἰς τὸν διορισμὸν τῶν διδασκάλων, ἐν ᾧ μέχρι τοῦδε κανεὶς καίμακάμης δὲν ἀνεμίχθη εἰς τὰ κοινοτικά μας. — Μέχρι τοῦδε διδάσκαλον τῆς τουρκικῆς εἴχομεν τὸν κ. Βασίλειον Ταλαμπάκον τελειόφοιτον ἀριστοῦχον τοῦ γυμνασίου Ἰωαννίνων καὶ εἰδήμονα τῆς τουρκικῆς, τὴν θέλουν ἀντ' αὐτοῦ νὰ διορίσουν τὸν κ. Εὐθύμιον Δάλλαν, διατελέσαντα μέχρι τοῦδε εἰς τὴν τουρκικὴν ὑπηρεσίαν ὡς σενδοῦκ ἐμὴν εἴμπορεῖ ὡς ἄνθρωπος νὰ εἶνε καλὸς, ἀλλ' ὡς διδάσκαλος δὲν κάμνει, διότι εἴμπορεῖ νὰ εἰξεύρῃ τίποτε ρεκάμια τουρκικά, ἀλλὰ τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν δὲν τὴν εἰξεύρει καθ' ὅλου, διότι οὔτε τὸ σχολαρχεῖον ἀκόμη δὲν ἔχει τελειώσει. Πόσα παράξενα θὰ ἴδωμεν ἀκόμη! — Ὁ νέος τελώτης φαίνεται πολὺ αὐστηρὸς, ἐχρημάτισεν εἰς τὴν Κρήτην μέχρι τῆς ἐκκένωσώς αὐτῆς καὶ εἶνε φανατικὸς εἰς τὸ ἄκρον, παιδεύει τὸν κόσμον δυνατὰ, δὲν ἐννοεῖ οὔτε τὴν παραμικρὰν εὐκολίαν νὰ προσφέρῃ, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ἀπὸ τὸν Ἀσλάν μπέη εἶνε καλλίτερος, διότι τοῦτος πίνει τούλαχιστον. Καλὸς καὶ εὐγενὴς ἦτο ὁ Τεφίκ βέης, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὸν ἀφῆκαν.

ΕΚ ΔΡΟΒΙΑΝΗΣ

21 Αὐγούστου 1899.

Καὶ ἐνταῦθα ἐν τῇ κωμοπόλει ταύτῃ ἐωρτάσθη φαιδρῶς ἡ ἐπέτειος ἐορτὴ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ Ἀνακτοῦ Σουλτάνου Ἀβτοῦλ Χαμίτ Χάν τοῦ Β'. Πάντες οἱ ἱερεῖς, μαθηταί, μουχταρεδιμογέροντες καὶ πρόκριτοι τῆς κωμοπόλεως ταύτης συνηθροίσθησαν τὴν διωρισμένην ὥραν εἰς τὸν λόφον τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἐφ' οὗ κείνται τὰ ἐκπαιδευτήρια καὶ ὁ σταθμὸς (νταμπόρι), εἰς ὃν ὑπάρχουσι πάντοτε νεφερία τινα μετὰ τινος δεκανέως (ὀμπασίε).

Ἐφ' αὐτῇ κατασκευαστικῇ δοξολογίᾳ, πολυχρονισμοῖ καὶ διάφοροι δεήσεις καὶ ἱκεσίαι ἀνεμπεφθῆσαν πρὸς τὸν ὕψιστον ὑπὲρ τῆς ὑγείας αὐτοῦ.

Παπᾶ Ἰωάννης Βασιλείου. Χθὲς Παρασκευῇ (20 τρέχ.) ἡγγέλθη ἐνταῦθα διὰ τῶν κωδωνῶν πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ἡ θλίβερά εἰδήσις τοῦ θανάτου τοῦ αἰδουσιμωτάτου Παπᾶ Ἰωάννου Βασιλείου, ὅστις ἀπεβίωσεν, ἐν Φραγκῶδες τοῦ Λαγορίου, τὴν Κυριακὴν 22 Αὐγούστου, προσβληθεὶς ὑπὸ νόσου δεινῆς, τὴν ὁποίαν μ' ὄλας τὰς προσπάθειας τῶν ἰατρῶν καὶ τῶν φαρμάκων, ὡς καὶ τὴν περιποίησιν τῶν ἐκείσε παρευρεθέντων υἱῶν αὐτοῦ Ἀθανασίου καὶ Γεωργίου, δὲν ἤδυνήθη ν' ἀποφύγῃ αὐτὴν καὶ ἐπῆλθεν

ἐν αὐτῷ τὸ τέλος τῆς γῆνι ζωῆς. Καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τῷ θλιβεῷ ἀγγέλιματι ἡ πόσις ἡ Κοινότης τῆς κομποπόλεως Δροβιάνης ἐπέσπευσε νὰ συλλογισθῇ τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας τοῦ ὧς καὶ ἀπασαν τὴν οἰκονομίαν αὐτοῦ. Ἡ κηδεὶα καὶ ταφὴ αὐτοῦ ἐγένετο ἐν Φραγκάδων τοῦ Ζαγορίου ἐν πομπῇ μεγαλοπρεπείᾳ ἐν μέρῳ πυκνοῦ πληθους ἐκδηλοῦντος τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν, ἣν ἔσπερον ἡ κοινότης Φραγκάδων πρὸς τὸν πρόσωπον τοῦ μεταστάτου. Οὗτος ὁ Παπῶς Ἰωάννης Βασιλείου ἦν τέκνον τῆς κομποπόλεως Δροβιάνης, ἔτι 72, ἔκρινεν τὸ γένος ἐκ τῆς λευιτικῆς τῶν Παπαγιαννῶν οἰκονομίας, γεννηθεὶς ἐν τῇ κομποπόλει ταύτῃ ὅπου καὶ ἐξεπαίδεθη· εἶτα ἀποφασίζων ἐν τῇ κομποπόλει ταύτῃ ἐλληνικῆς σχολῆς εἰδόμενος ἐν διδασκαλίᾳ εἰς τὰς χερσὶ τῶν ἐπαρχῶν Λυτζουρίας, Πωγωνιανῆς, Δροπόλεως, Δελφίνου καὶ ἐνταῦθα κατόπιν ἀντικαπέστρου τὸν τότε πολυμάθην Ἀθανάσιον Πρωτόπαπα, ἐξελέγη τὸ πρῶτον γραμματεὺς καὶ ψάλτης, εἶτα εἰσπράκτωρ καὶ πρόεδρος (Μουχτάρης) τῆς ἐνταῦθα κατὰ Κοινότητος, διατρέψας καὶ διατηρήσας τάξιν, τιμὴν καὶ δικαιοσύνην εἰς διόν τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του. Εἶτα δι' ἀναφοράς κοινῆς τῆς Ἀνω Δροβιάνης ἐχειροτονήθη ἐν Ἀρχυροκάστρῳ τῇ 13ῃ Ἰουνίου τοῦ 1872 ἱερεὺς τῆς κοινότητος Ἀνω Δροβιάνης, εἰς ἣν ὡς λειτουργὸς τοῦ ὕψιστου διέμενεν ὀλίγον καιρὸν· μετὲν εἶτα εἰς Ἰωάννιναν καὶ ἐν τῇ ἐκείστῃ ἱερᾷ Μητροπόλει, ἥς ὁ τότε Ἀρχιερεὺς τὸν ἐσώστης δι' ἀρχιερατικῆς ἐπιστολῆς εἰς τὴν κοινότητα τῶν Φραγκάδων εἰς ἣν ὡς ἱερομεινὸς διέμενεν 25 ὅλα ἔτη ἐκτελὼν τὰ ἱερὰ καὶ αὐτὸς καθήκοντα εὐσεβῶς καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ. Ἦν ἱερεὺς πρὸς καὶ μελιχρὺς, πατήρ φιλόστοργος καὶ πολίτης τίμιος, Χριστὸς καὶ σεμνός, ἐρελμῶς τὴν ἀγάπην, ἔχων δὲ μέχρι τελευταίας ὁρᾶς τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματος. Τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ ἐκτιμῶσα καὶ ἡ κοινότης Φραγκάδων καὶ ἀποβλέπουσα εἰς τὰ εἰς αὐτοῦ καλὰ αἰσθητά αἰθρία συνέρρευσεν ἐπὶ δύο ἡμέρας εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν αὐτοῦ δωμάτιον ὅπως τὴν ὑστάτην ἀπονομήν τιμὴν, ἀθροὰ δὲ ἐπισημοποιήσας τὴν ἡμέραν αὐτοῦ. Ἀπέθανεν Παπαγιάννης, καὶ μετὰ σοῦ ἐκλείπει εἰς ἀρχαῖος ἱερεὺς, οὐχὶ ἔνεκα τῆς ἡλικίας σου, ἀλλὰ ἔνεκα τοῦ καλοῦ φρονήματος σου τῆς ἐνδελεχοῦς ἱερᾶς ἐργασίας καὶ ἐνθέρμου ζήλου σου πρὸς τὴν θέσιν ὑπερῆσαν, ἀνῆκες εἰς τὴν ἀποχωρήσασαν καὶ εὐλογημένην γενεάν τῶν καλῶν ἱερέων. Συμμερίζμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν στήριξιν ταύτην εὐχόμεθα ἐγκαρδίως ὅπως τὴν ψυχὴν τοῦ ὁφ' ἡμῶν μεταστάτου περικλημένον καὶ σπᾶνίου ἱερέως ἐν σκληρᾷ δικαίῳ δ' ὕψιστος ἀναπαύσῃ.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ, 20 Σεπτεμβρίου. Ὁ πόλεμος μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Τρανσβαλ ἀναμένεται νὰ ἐκρηγῇ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

Οἱ Μπόερς συγκεντρύνονται εἰς τὰ σύνορα. Ἀναμένεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἀποικίαν τῆς Νάταλ.

Ἡ κυβέρνησις τοῦ Τρανσβαλ ἐνεργεῖ κατασχέσεις ἀγγλικῶν ἰδιοκτησιῶν.

Ὁ Πάπας ἐπέστεινε τὴν μεσολάβησιν τοῦ ὅπως λυθῇ εἰρηκτικῶς τὸ ζήτημα, εὐχόμενος ἀνὰ παρελθόν ἀναμάρτητος οἱ τελευτῶντες μὴνες τοῦ λήγοντος αἰῶνος.

Ἡ βασιλισσα Βικτωρία τῆς Ἀγγλίας ἐγράψε πρὸς τὴν βασιλισσάν Βικτωρίαν τῆς Ὀλλανδίας ἐπιστολὴν, εἰς τὴν ὅπου ἀναφέρεται τὴν τροπὴν τῶν πραγμάτων καὶ βελτίωσιν ἐπὶ αὐτῇ προσεπάθει μετὰ πάντα τρόπον ν' ἀποδοθῇ τὴν ἐκρήξιν τοῦ πολέμου.

Δύο ἀνέμοι τοῦ Κρουζερ, σπουδαζόντες εἰς Βρυξέλλας, ἀνεχώρησαν διὰ τὸ Τρανσβαλ ὅπως πολεμήσῃ. Εἰς τὰς Βρυξέλλας διαργανώθη διαδήλσις πρὸς τιμὴν αὐτῶν. Πολλοὶ ἐθελοκτὶ συναπλήθον μετ' αὐτῶν διὰ τὴν Νότον Ἀφρικὴν.

Ἡ κυβέρνησις τοῦ Τρανσβαλ ἀπέστειλε διακοίνωσιν πρὸς τὰς εὐρωπαϊκάς Δυνάμεις, ὅτι ἐνὸς τῆς ἐθνομικῆς βαρύνουσιν αἱ ἐχθροπραξίαι πρὸς τὸν ἀγγλικὸν στρατόν.

Εἰς τὰ ἀγγλοτρανσβαλικά σύνορα παρατάχθησαν ἤδη τρεῖς χιλιάδες Μπόερς στρατιῶται ἑτοιμοὶ πρὸς ἐπίθεσιν.

Τὰ ἀγγλικά φύλλα ἐκφράζουν σπουδαίους φόβους ὅτι ὁ ἀγγλικὸς στρατὸς θὰ ἡττηθῇ ἅμα ἔλθῃ εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὰς στρατιωτικὰς δυνάμεις τοῦ Τρανσβαλ.

Ἀναμένουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκτὸς τοῦ σχετικῶς διηγεμένου τῶν Ἀγγλων, ὑπάρχει φόβος μήπως ἡ ἀγγλικὴ ἀποικία τῆς Βυβλίου Ἀφρικής, ποδίζουσα τὴν μητροπόλιν, ταχθῇ μετὰ τὸ μέρος τῶν Μπόερς.

—Εἰς Κίελον ὁ κατάπλους τοῦ ἑλλην. καταδρομικοῦ «Μικροῦ» τοῦ φέροντος τοὺς μαθητὰς τῆς Ναυτικῆς Σχολῆς, προκαλεῖ τὴν γενικὴν περιέργειαν τοῦ κόσμου. Θαυμάζοντες αἱ ὁραταὶ μορφαὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος. Οἱ Ἕλληνες ναῦται ἐξερχόμενοι εἰς τὴν ἑρῆαν ἀδελφοποιούσιν μετὰ τοὺς Γερμανούς.

—Αἱ Μεγ. Δυνάμεις προέβησαν ἀπὸ κοινοῦ εἰς παραστάσεις πρὸς τὴν Σερβικὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν ἐκφυγὴν κατὰσιν ἥτις ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Σερβίαν κατόπιν τῆς ἀπηνόου καταδίκης τῶν ἀντιπροσώπων πρὸς τὸν πρῶτον βασιλέα Μιλάνον. Ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις προέβη εἰς ἐπὶ σοβαρότερον διάβημα. Ἀνεκάλυψε ἐκ Βελιγραδίου ἀνέκδοτον τὸ προσωπικὸν τῆς ἐκεῖ προσβείας τῆς, ἀσῆσασα ἕνα μόνον ὑπάλληλον πρὸς σύλαξιν τῶν ἀρπένων.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ, 21 Σεπτεμβρίου. Τὸ Γιλδίξ διέτελει χθρὲς ἀνάστατον καὶ βαθυτάτην ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησις ἐπὶ τινι ὥραν ἐν αὐτῷ, διαδοθέντος αἰφνης ὅτι ὁ Σουλτάνος ἐφονεύθη. Εἰς τὴν διδομένην ταύτην ἀφορμὴν τὸ γεγονός, εἰς δύο φρουροὶ αἱ τῶν Ἀλβανῶν τοῦ Γιλδίξ ἐπυροβόλουν ἀκούοντες ἐντὸς τοῦ κήπου. Ὁ Σουλτάνος τὴν ὥραν ἐκείνην εἶχεν ἐξέλθει εἰς τὸν κήπον νὰ περιπατήσῃ, ὅποτε μία τὸν σφαιρὶν ἐπύριξε παρὰ τὴν κεφαλὴν του, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τὸν φονεύσῃ. Αἱ ὑπόνοιαι περὶ ἀποπειρὰς δολοφονίας ἀποκρούονται. Ἐν τούτοις οἱ δύο ἀλβανοὶ φρουροὶ συνελήφθησαν ἀμέσως.

Αἱ τουρκικαὶ ἐφημερίδες ἀναγγέλλουσιν ὅτι ὁ Σουλτάνος διὰ διατάγματος ἀπεφάσισεν ὅπως τὰ εἰς ἰδιώτας ἐγγεγραμμένα ἀκίνητα κτήματα τῶν ἐν Τουρκίᾳ εὐχάων καταστημάτων, ναυῶν, σχολῶν καὶ φιλανθρωπικῶν καθιδρύματων, λογίζονται ἐντεῦθεν ὡς ἐξαρτούμενα ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐξ ὧς ἐπεται φυσικῶς ὅτι τοῦ λοιποῦ τὰ καθιδρύματα ταῦτα θὰ ἀναγνωρίζονται ὡς νομικὰ πρόσωπα καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν θὰ ἐγγράφονται ἀπ' εὐθείας ἐπ' ὀνόματι τῶν. Οὕτω δὲ θὰ λείψουν αἱ δυσσχέριαι καὶ ἐξαφανίσαις πολλῶν ἱερῶν κτημάτων. Τὴν παραχώρησιν ταύτην εἶχεν ὑποσχεθῇ ὁ Σουλτάνος εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κατὰ τὴν τελευταίαν τούτου παρουσίαν.

Ἐν τινι τῶν τελευταίων παρουσιάσεων τοῦ πρεσβυτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Μαυροκορδάτου ἐνὸς τοῦ Σουλτάνου ὁ Τούρκος μονάρχης ἐκδηλῶν πρὸς τὸν Ἕλληνα πρεσβευτὴν τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις του πρὸς σύμφωνον τῶν φυλικῶν διαθέσεων μεταξὺ τῶν δύο ἡμῶν Κρατῶν πρὸς τὸν συμφέρον ἀμφοτέρων, ἐξέφραξε τὴν ἐπιθυμίαν του ὅπως ἀποπερατωθῇ ὁ σιδηροδρομὸς Πειραιῶς—Δαρδανίου, ὑποσχέθη δὲ εἰς εὐθείας μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν θὰ δώσῃ τὴν ὑψηλὴν συγκατάθεσιν αὐτοῦ, ἵνα ἐπιτελεθῇ ἡ ἐννοία αὐτοῦ πρὸς τοὺς τουρκικοὺς σιδηροδρομοὺς, χάριν τῆς συγκοινωνίας καὶ τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν κοινῶν συμφερόντων Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Κατὰ τὰς διαδιδασθείσας ἐπισήμους πληροφορίες τῆς νομαρχίας Σμύρνης αἱ ἐκ τῶν σεσημῶν ζημίας ὑπολογίζονται ὡς ἐξῆς: 1000 περίπου ἄτομα ἐφύον τὸν σκληρότερον τῶν θανάτων φονευθέντα ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν καταρρευσάντων αὐτῶν οἰκῶν, 800 ἐπιγυμῶν ἄνθρωποι ἀνελπίσθησαν, ἐξ ὧν πολλὰ εὐρίσκονται ἀκομὴ μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, 10000 οἰκίαι, ἐκκλησίαι, τεμένη, μιναρέδες καὶ δημόσια κτίρια κατέρρευσαν, κατεστράφησαν ἡ κατέστησαν ἀκατοίκητα, 80,000 γυναῖκες εὐρίσκονται νῦν ἐξοριζόμεναι εἰς τοὺς δρόμους, ἀνευ στέγης καὶ ἀνευ ἄρτου καὶ 3,000,000 λίρ. ὁθ. ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἐγάρθον ἀνεπιστρεπτὲς ἐκ διαμερισμάτων, ἄνθρωποι δὲν φημιζόμενοι πολὺ διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐμερίαν αὐτῶν. 12,000 οἰκογενεαὶ ἐστερηθῆσαν τῶν οἰκίων των καὶ ἰσχυρὴν οἰκίαν κατέστρεψαν ἀκατοίκητοι. Ἡ ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων πόλεων βλαβεῖα εἶνε τὸ Αἰδίνιον, ἐνθα 350 οἰκίαι καὶ 6 τεμένη ὁλοτελῶς κατεστράφησαν καὶ πλείστα κατέστησαν μὴ κατοικήσιμα· οἱ νεκροὶ ἀνέρχονται εἰς 26, οἱ δὲ τραυματίαι εἰς 11.

Ἡ Βουλγαρικὴ κυβέρνησις ἀπεφάσισε χάριν οικονομικῶν λόγων νὰ προβῇ εἰς περικυφίαν τὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διπλωματικῇ ἀντιπροσωπείᾳ. Οὕτω, καθὰ ἐκ θετικῆς πηγῆς βεβαιούται,

καταργεῖται ἡ διπλωματικὴ ἀντιπροσωπεία Ἀθηνῶν, Κεττίγγης καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καὶ τὸν Παρίσιον ὡς περὶ τὰ καὶ Ἀσκαποί.

Δεκά ὅκτω ἐν δὴν Τούρκοι ἀξιωματικοὶ, ἐξελθόντες ἐκ τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς, ἀποστέλλονται ἐφέτος εἰς Γερμανίαν πρὸς εὐνερπὴν στρατιωτικὴν ἐκπαίδευσιν. Καὶ ἐν ἐπιστὰς ποτὶ ἡ ἡμέρος Ἐπικράτεια κατ' ἔτος νὰ ἀποστέλλῃ ἀξιωματικούς εἰς Γερμανίαν, ἰδίως τοῦ πυροβολικοῦ, δαπάναις τοῦ δημοσίου ταμείου, διὰ τὴν τελοποιούντων καὶ νὰ χρησιμοποιοῦνται κατόπιν ἐπιμελέστατα εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ στρατοῦ τῆς.

Μετὰ τὴν πρώτην ἄρνησιν τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ Ὅρει διαμεινόντος Ἰωακίμ τοῦ Γ' ὅπως ἀρξήτῃ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας, ἀποστάλη καὶ δεύτερον παρακλητικὴ τηλεγράφημα τῆς ἐν Καίρῳ Ἑλληνικῆς Ὀρθόδοξου Κοινότητος, ἀλλ' ἀπῆγγεσε καὶ πάλιν ἀρνούμενος ὁ Ἰωακίμ ὁ Γ' διὰ τοῦ ἐξῆς τηλεγραφημάτων, ὑπερ ἐμπαίνει ἀμετάσπρετον ἀπόφασιν:

«Ἐν λύτῃ καὶ εὐγνωμοσύνῃ ἐμμένοντες».

Ἰωακίμ.—Ἀνηγγέθη ὅτι ἄγνωστος ληστοςυμμερία ἐξ ἑνδεκα ἀτόμων ἡμελῶντες ἐξῆλθον τῆς ἀσκαποῦ τὸν ἐν Γρεβενῶν ζωέμπορον Α. Ντίντον. Ὁ αἰχμάλωτος ἦν κατ' ἐντολὴν τῶν ληστών ἐγγραφὴν εἰς τοὺς οἰκίους του νὰ οἰκονομῇσι τρεῖς χιλιάδας λίρας πρὸς ἀπελευθερίαν του. Στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα διεταχθήσαν ἀμέσως πρὸς καταδίωξιν τῶν ληστών, ἅτινα περιεργάζοντο τὰ χωρία διαπράττειν ὅργανα κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίους ζήρουν τὰς ληστές. Ὅμοια ὅργανα διέπραξαν καὶ εἰς Δεσπότην, ὅπου ἐβασάνισαν πλείστους δὲ θῶν ἐνεργούνους εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν.

Ἠγγέθη σήμερον ἐκ Γρεβενῶν ὅτι τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα παρὰ τὴν Τούργα-Καρινῶν, ἥτις καίτοι πλησίον τῆς παρμεθόρου, ἰσχυρὸν τουρκικὸν ἀπόσπασμα συνεπλάκη μετὰ τινος ἀγνώστου ληστοςυμμερίας συνήρθη, ἐκ τῆς ληθῆς μάχης ἦτις διήρκεσεν ἐπὶ τέσσαρας ὥρας καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ τουρκικὸς στρατὸς κατεστράφη ὅλην τὴν ληστοςυμμερίαν, ἐκτὸς τῶν ληστών, ὅτινας κατόρθωσαν καὶ διέφυγον. Τὰ κεφάλαια τῶν φονευθέντων ληστών οἱ Τούρκοι ἐφερον ἐπὶ κοντοῦ εἰς Γρεβενὰ καὶ τὰς ἐξῆς ἡμέρας πρὸς ἀναγνώρισιν.

Κατ' ἀσφαλείας ἐκ Γρεβενῶν πληροφορίες ἀπελύθησαν πρὸ ἡμερῶν ἐκ τῶν ἐκεῖ φυλακῶν ὅτι Ἕλληνας κρατούμενοι Ν. Τσάντος, Β. Μίκα καὶ Στέργιος Τσέλιος, κατηγορηθέντες ἐπὶ ἐκδοθὲν μέρος εἰς τὸν πόλεμον ὡς ἀντάρται. Εἰς τὰ αὐτὰς φυλακὰς κρατοῦνται περὶ τοὺς δεκαπέντε ἄλλοι ὁμογενεῖς, κατηγορούμενοι διότι ὄντες ἔλαβον μέρος εἰς ἐπαναστατικὰς ἐνεργείας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Μεταξὺ τῶν δημοτικῶν συμβούλων τοῦ ὅπου Ἀθηναίων ὅτινες ἐξελέγησαν διὰ τὴν ἀρχομένην περίοδον καταλέγεται ὁ διαπρεπὴς νομομαθὴς κ. Κ. Ἐσλιν ἀνὴρ ὑγιῶν ἀρχῶν καὶ ὁ κ. Εὐστ. Λαμπρᾶς διευθυντὴς τοῦ ἐνομογράφου τῆς Μεγαλῆς Βρετανίας, ἐκ τῶν μάλλον φιλοπονησάντων. Ἡ εἰδήσις περὶ μνηστείας τοῦ βασιλοπαίδος Νικολάου μετὰ τῆς Μαυροβουνοῦ τίσσης πριγκίπισσας δὲν φαίνεται ἀκριβὴς. Ἡ βασιλισσὴ Ὀλγα ἐγένετο πανταχοῦ ἐνθουσιῶδες δεκτὴ ἐν Κρήτῃ. Αἱ χανομισσῆς καὶ ἔξοχοντες τούρκοι τὴν ἐπισκεψάμενοι καὶ ἐμμεν κατενοῦσαιαμένον. Τὸν προσεχῇ Ἰανουάριον θὰ ἐνερπυθῶσι στρατιωτικὴν πρεβιχασμοὶ ἐπὶ τῇ βασιλῇ τῆς ἐνεργουμένης ἡδὲ ἐπιθεωρήσεως. Ἡ Γερμανικὴ α' Ἐφημερίς τοῦ Σταυροῦ ἐφηνεῖται τὴν ἑλᾶδα ζητήσασιν διοργανώσιν τῶν τελωνείων ἐξ Ἰταλίας. Αὐτὴ ἡ Ἰταλίᾳ λέγει ὅταν θέλῃ τοιούτους ζητεῖ ἄνδρας τοὺς ἐκ Γερμανίας. Ὁ καθηγητὴς κ. Μαλιζέτι κατεμάρησας τὰ ὕδατα τῶν Βωϊτικῶν πηλῶν εὗρεν ὅτι ὑπερβαίνοντες τὰς 200 ὀκάδας, ἡ δὲ δαπάνη τῆς εἰς Ἀθήνας μεταφοράς τῶν πρῶτονολογίῃ ὑπ' αὐτοῦ εἰς 21 εκατομμύριον. Ἡ δὲ κυβέρνησις διέταξε τοὺς μηχανικούς τοῦ

καταμετρούσας τὰ ὕδατα τῆς Στυμφαλίας νὰ μεταβῶσιν εἰς Βωϊτικὰ πρὸς καταμέτρησιν τῶν ὕδατων τούτων. Ἀπεβίωσαν ἐν Πόρῳ ὁ πλοίαρχος τοῦ Β, Ναυτικοῦ καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἐκπαίδευτικῆς μοίρας Ἰω. Κ. Βώκος ἀνὴρ ἐκ εἰς μίαν τῶν μεγάλων καὶ ἐνδόξων οἰκονομῶν τοῦ ἀγῶνος. Φοβερά κατὰ τὴν ἐνίστασιν τοῦ ἐσπέρως τοῦ Σαββάτου εἰς Καλάμας, Ἠρξισεν ἀπὸ τῆς 3 καὶ διήρκεσεν μέχρι τῆς 9 μ.μ. Δεκατέσσαρες κερανοὶ ἐπέσαν ἐν διαστήματι μιᾶς μόνον ὥρας· τρεῖς τῶν κεραυνῶν ἐπέσαν ἐντὸς τῆς πόλεως, εἰς δὲ ἐπὶ τοῦ θόλου τῆς ἐκκλησίας ἀγίου Νικολάου. Ἡ εὐλογία ἐν Πειραιεὶ ἀπὸ ἡμερῶν εὐρίσκειται εἰς ὕψος. Ἠρξισαν αἱ συνεδριάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἡ πρώτη ὑπεδέχθη τῆς ἐξοικιστικῆς εὐρίσκειται εἰς τὰ δικαστήρια πρὸς 50 ἐτῶν!—Προήχθη εἰς ὑποναύαρχον ὁ πρῶτος ὑπουργὸς κ. Δημ. Μιαούλης καὶ ἐξήρτησε τὴν ἀποστρατείαν του ἔνεκα γήρατος. Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἐν τῷ ναφ τῆς Μητροπόλεως ἡ χειροτονία τοῦ νέου ἀρχιεπισκόπου Κερκύρας κ. Σεβαστιανῶν Νικοκά-βουρα. Τῆς τελετῆς πρέσβητο ὁ Σ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν μετὰ τῶν συνοδικῶν. Πιρσάτο δὲ ὁ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργὸς καὶ πολὺ ἄλλοι πλῆθος. Εἰς τὸ τέλος ὁ νέος ἀρχιεπίσκοπος ἐξέφρασε λόγον εὐχαριστήσεως τὴν προτείναντες αὐτὸν σύνοδος καὶ τὸν Ἀντιπρεσβύτερον ὅτις ἐνέκρινε τὴν ἐκλογήν του. Τὴν Τρίτην ἐτελέσθη αὐαίτως ἡ χειροτονία τοῦ ἐπισκόπου Λευκάδος κ. Παρθένου καὶ τὴν προσεχῇ Κυριακὴν θὰ τελεσθῇ ἡ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κορινθίας κ. Βαρθολομαίου Γεωργιάδου. Εἰς Βόλον συνεληφθήθη τὸν ληστών ὅτινες εἰς τὸν αἰχμαλωσίαν ἐν Μακεδονίᾳ τὸν γάλλον μηχανικὸν Σιβαλὶ διὰ τὸν ὅποιον ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις καταβέλει λύτρα εἰς λίρ. 15000.

ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ στρατοῦ ὅστις ἐξακολουθεῖ τὴν ἐπιθεωρήσιν τοῦ στρατεύματος ἐπιθεωρήσας τὴν ἐβδομάδα ταύτην αἱ στρατιωτικαὶ σχολαὶ τῶν Βυβλίων καὶ ὑπαξιωματικῶν, τὸ μηχανικὸν σῶμα καὶ τὸ πυροβολικόν. Ἠελήθη ὁ προκηρυχθεὶς ἀγωνισμὸς πρὸς καταλῆψιν θέσεων γυμνασίων ἐν τῷ ἀκαδημαϊκῷ γυμναστηρίῳ ἐπέτυχον δὲ οἱ Β. Οἰκονομολογίας, Π. Μαυροπούλης, Ἀθ. Λευκαδίτης, Φιλ. Καραβελᾶς, Α. Μαυροπούλης, Α. Νικολόπουλος καὶ Α. Πατροντζῆς. Ἐνεργεῖται καὶ ἔσπερος διαγωνισμὸς πρὸς ἀποστολὴν εἰς Αὐρὼπην δύο γυμνασίων, σύμφωνα μετὰ τὸν ὑπὸ τῆς Βουλῆς ψηφισθέντα νόμον δι' οὗ ἡ γυμναστικὴ καθίσταται ὑποχρεωτικὴ καθ' ὅλον τὸ Κράτος. Εἰς Δρόδον τῆς Σαζανίας συνστήθη ἐκθετήριον οὐραγμάτων πάντων τῶν ἐξ Ἑλλάδος ἐξαγομῶν κυριωτέρων προϊόντων τῇ φροντίδι τριῶν μεγάλων ἐμπορῶν τῆς πόλεως ταύτης. Ἡ ἐλληνικὴ πρεσβεία Βερολίνου ἐπρονόησε καὶ συνέταξε ἐιδικὰς ἀγγελίας. Ὁ λοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ κ. Πισσας διέταχθη ὑπὸ τοῦ ἐν Δαρδανίῳ ἐπιδρομῆτος ἀρχηγείου τοῦ στρατοῦ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν μεθρίον καὶ προσορίσῃ τὰ σημεία ἐν ὧν θὰ ἀνεγερθῶσιν οἱ νέοι σταθμοί. Αἱ ἐργασίαι πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου ἀρχονταὶ ἐντὸς τοῦ Νοεμβρίου. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν θὰ ὑποβάλῃ νομοσχέδιον δι' οὗ θὰ καταργηθῶνται τὰ διαπύλῃ τέλη (δημοτικὸς φόρος) ἀτινα παρέχουσι πολλὰς ἀφάρμικας κατὰ τῶν φορολογουμένων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ταξιδιωτῶν. Ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνησις ἡγήσατο παρὰ τῆς Γαλλικῆς ὅπως ἐπιτρέψῃ εἰς τρεῖς ἑλληνὰς ἀξιωματικούς νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸν γαλλικὸν στρατόν. Ἐλπίζεται δὲ ὅτι ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις θὰ χορηγήσῃ τὴν αἰτουμένην ἀδειαν. Προήχθη Τετάρτην περὶ τὴν μεσημέριαν κατῆλθεν εἰς Φάληρον ὁ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργὸς κ. Βουδούρης καὶ ἐπιθεώρησε τὰ θωρηκτὰ «Σπίεσαι» ὅπως καὶ ὁ Ἰωάννης ἐπὶ κρούσει τοὺς ἀποπλῶντας εἰς Μασσαλίαν ὅπως παρρησιώσιν εἰς τὰς ἐκεῖ τελομένους ἐορτάς.

Ὁ ὑπουργὸς προσεφώνησε μετὰ τὴν ἐπιθεωρήσιν τὸν ὑποναύαρχον Κριεζὶ εἰπὼν ὅτι ἡ κυβέρνησις ἐπιθυμοῦσα νὰ τιμῇ τὰς ἐορτάς τῆς Μασσαλίας τῆς ὁποίας οἱ ἱδρυταὶ ἦσαν Ἕλληνες ἀπεφάσισε νὰ ἀποστείλῃ ἐκεῖ τὴν θωρηκτὴν

μοῖραν ἥς ἡγεῖται ὁ πρῶτος ὑπουργὸς ἡ Κ. κυβέρνησις καὶ τὴν προσωπικὴν ὁμῶν ἀξίαν καὶ τὸ ὄνομα ὅπως φέρεται ἐν ἀμφοτέρωθεν ἐπικρατίᾳ θέλῃ τὴν ἀντιπροσωπείαν. Ἐπὶ τὴν προσοχὴν σας εἰς τὴν διαγωγήν τῶν ὑπ' ὑμᾶς πληρωμάτων, ἄντι δέον νὰ διέξωσι κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀλλοκατῇ διαμονῇ των διαγαγῇ ἀρμόζοντα εἰς αὐτάς πεπολιτισμένον Κρατοῦς ἐπιθυμῶν ὅταν καὶ ἂν διέλθῃ ἡ ἐλληνικὴ σημαία ν' ἀγίστη τὰς ἀρίστους ἐντυπώσεις. Πέποιθα ὅτι ἡ ἐλληνικὴ μοῖρα θὰ καταλίπῃ ἀνεξάλειπτον ἀνάμνησιν εἰς τε τοὺς ἐν Μασσαλίᾳ ὁμογενεῖς καὶ τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν γάλλους. Περὶ τὴν 8 μ. μ. ὥραν ἡ μοῖρα ἀνεχώρησε. Ὑπολογίζεται δὲ νὰ φθάσῃ εἰς Μασσαλίαν τὴν προσεχῇ Δευτέραν.

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου παρεπιδόθη ἐν Ἀθήναις διαμεινὼν ἐκ τῆς ἐνοδοχούσης τῆς «Μεγαλῆς Βρετανίας», ὁ υἱὸς τοῦ διασημοῦ πολιτικοῦ τῆς Τουρκίας Μιδατ πασά, νέος τὴν ἡλικίαν, 30 ἐτῶν περίπου, τυχὼν ἐπιμελημένης εὐρωπαϊκῆς μορφώσεως, γινώσκων δὲ καὶ τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν. Ἐφύγεν ἀπὸ τὴν Σμύρνην κατὰδικώμενος ἀπὸ τὴν τουρκικὴν ἀστυνομίαν, διότι κατηγγέθη εἰς τὴν Πόλιν ὅτι ἀνῆκε εἰς τὸ κόμμα τῶν Νεοτούρκων. Τὴν μεσημέριαν ἀπῆλθε διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Πάτρας καὶ ἐκεῖθεν διὰ τοῦ Μεσσαζερῆ εἰς Ἀγγλίας. Τηλεγραφικῶς ἀνηγγέθη προχθρὲς ἐκ Κερκύρας ὅτι ἀπέβησαν ἡ μήτηρ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ἄγρουσα τὸ 87 ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς. Ἡ Κερκυραϊκὴ κοινὴ ἐξεδήλωσε ζῶπρην συμπάθειαν πρὸς τὸν κ. Θεοτόκη, πανταχοῦθεν δὲ ἀποστέλλοντες αὐτῷ συλλυπητήρια τηλεγραφήματα, ἐν τοῖς πρώτοις συλλυπηθέντων αὐτὸν τῶν ὑπουργῶν καὶ τοῦ Σ. Μητροπολίτου. Κατὰ τὰς μέχρι τοῦδε διαδιδασθείσας εἰς τὸ ὕψος τῶν Οἰκονομικῶν πληροφορίας ἡ ἐφετηνὴ ἐξαγωγή τῆς σταφίδος ἐκ τῶν λιμένων τῶν σταφιδόφορων ἐπαρχιῶν ἐνεῖται πολὺ μικροτέρα τῆς κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν γενομένης πέρους.</

δαῖον χαριτολόγημά του.

Ὁ μικρὸς Μουσταφᾶς ἠγέρθη κρατῶν χαλκίνην παροφίδα (σαγάνι), κεκαλυμμένην διὰ χαλκίνου ὡσαύτως καλύμματος (καπάνι) καὶ διηυθύνθη ἀγερῶχος πρὸς τὸν ἀναμένοντα, μελαίμαργα βλέμματα χότζαν. Λιθὼν δ' οὗτος περιχαρὴς τὴν περικλείουσαν τὸ πολῦτιμον ἔδεσμα παροφίδα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ μικροῦ Μουσταφᾶ ἐμούγκρησε κυριολεκτικῶς, ὡς εἶδος πειναλέου Μίνωταύρου.

— Ἀφερὶμ! (=εὐγε) τραντάζας τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σχολείου, ὅπερ εὐρίσκειτο ἐν σιωπῇ, τῶν μαθητῶν ἀπησχολημένων ὄντων, διὰ τῶν βλεμμάτων εἰς τὴν σκηνὴν τῆς πρὸς τὸν χότζαν πανηγυρικῆς παραδόσεως τοῦ χαλβᾶ ὑπὸ τοῦ Μουσταφᾶ.

Ὅπως ἀλλάσσει ἡ ὄψις συννεφιασμένου οὐρανοῦ τὸν χειμῶνα, εἰς τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου κυριαρχούντος τοῦ ἡλίου καθ' ἅπαν τὸ στερῶμα, οὕτως ἡλλαξε, φαιδρυνθὲν τὸ πρῶην σκυθρωπὸν τοῦ χότζα πρόσωπον, ἅμ' ὡς ἐξεσκέπασε τὴν παροφίδα! Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξηστραψαν ἐκ λαίμαργου χαρᾶς καὶ τὸ στόμα του ἐπληθῆ σιέλου. Τίς ἔτυχε νὰ ἴδῃ βόαν, κροκόδειλον, ἢ λέοντα

πεινασμένον, καὶ κατασπαράσσοντα τὸ θῆμά του; Τελειότεραν καὶ πιστοτέραν εἰκόνα δὲν ἤδυνάτο νὰ δώσῃ ἄλλος ἀπὸ τὸν καταπίνοντα ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸν χαλβᾶν χότζαν! Ἐσχυζε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς παροφίδος καὶ ἤρξατο θέτων τὰ ὠσεῖά του χαλβὰ τεμάχια εἰς τὸ στόμα του, διὰ τῶν χειρῶν! Ἐν ἀκαρεῖ ἡ παροφίς ἐκενώθη καὶ ἐδόθη εἰς τὸν ἱστάμενον Μουσταφᾶν, τὸ δὲ πρὸς στιγμὴν φαιδρυνθὲν τοῦ χότζα πρόσωπον ἐπανέκτησε τὴν πρώτην σκαλιότητά του, συνοφρυωθὲν, καὶ μία τρομώδης φωνὴ ἀντήχησε πάλιν ἐκ τοῦ στόματός του, ὡς πένθιμος κῶδων:

— Ντέτεσθα τώρα!!

Τὰ παιδιὰ εἰς τὸ κέλευσμα τοῦ χότζα ἤρξαντο ἀναγινώσκοντα, συλλαβίζοντα καὶ κινούμενα ἀπὸ τὴν μέσση καὶ ἄνω, ὡς πρότερον. (ἀκολουθεῖ)

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Η «ΠΡΕΒΕΖΑ»

Ἀνδρέου Λαχανᾶ

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀπέναντι Δημοτικοῦ Θεάτρου καθεστὸς ἀπίστευτος προθυμία ζηλευτῇ Τιμαὶ ἀκαταγώνισται εἶνε τὰ μόνυ συστατικά διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο κούρεϊο.

Θεῶς Δημήτρος ἥς ναὸς ὑπῆρχεν ἐν τῷ λόφῳ, μετατραπείς ὕστερον εἰς Χριστιανικὸν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, ἀλλ' ἔπρεπε τότε κατὰ τὴν μέχρι σήμερον συνήθειαν τῶν Χριστιανῶν νὰ ὀνομάσων αὐτὸν Ἀἰδμήτην. Πῶς διεσώθη τὸ «Ἀἰδμήτρα»;

β'. Τὰς σκέψεις ταύτας ἐνισχύουσιν ὅ,τε ἀρχαιοτάτος βωμὸς, ὁ ἐκεῖθεν μεταφερθεὶς διὰ τὴν καλλονὴν αὐτοῦ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου Κάτω Δρόβιανης, ἐνθα καὶ νῦν εὐρίσκεται παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ ναοῦ, ἀλλὰ μετετράπη τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ εἰς προσκυνητῆριον, ἐνθα οἱ ἱερεῖς τὸ θέρος ψάλλουσι τὸν ἑσπερινὸν καὶ τὸ μέγα πᾶσχα κάμνουσι «τὸ χριστὸς ἀνέστη» κτλ.

γ'. Ὅτι ὁ λόφος οὗτος ἱσοφαρίζει κατὰ τὸ ὕψος τῷ λόφῳ τοῦ Καστρίου οὕτως ἐγγὺς κεῖται διαχωρζόμενος ἀπ' αὐτοῦ διὰ τινος μικρᾶς κοιλάδος, ἐν ἣ εὐρίσκεται ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, ὅπου γίνεται πανηγυρίς, καὶ συρρέουσιν ἐκ τῶν πέριξ οἱ κάτοικοι.

δ'. Ὅτι ἐπὶ τοῦ λόφου «τοῦ Καστρίου» ὑπῆρχεν ἀρχαῖον φρούριον, οὗ τὰ εἰρεῖπια σώζονται καὶ σήμερον καὶ ἐπεσκέφθην ὁ ἴδιος, καρακινηθεὶς ἐκ τοῦ ὀνόματος «Καστρί», ὅπερ ἅπαντα χρόνιων ἑλληνικῶν χωρῶν διατελοῦν ἐν χρήσει παρὰ τῷ κοινῷ λαῷ, ὑποδεικνύει τὴν ὑπαρξίν ἀρχαίων Ἀκροπόλεων καὶ πόλεων ἐν τοῖς λόγοις καὶ πέριξ αὐτῶν, ὡς γνωστὸν τοῖς Ἀρχαιολόγοις. Ἀναθὰς λοιπὸν ἐπ' αὐτοῦ παρετήρησα ὅτι ἅπαντος τοῦ λόφου τὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ κείμενον ἐπίπεδον ἦν περιεζωσμένον διὰ τείχους, ἀρκετοῦ πλάτους, ἀνυψομένου, ἄγνωστον ἐπὶ πόσον χρησιμεύοντος δὲ ὡς Ἀκρόπολις καὶ πρωτεύουσα τῶν πέριξ μερῶν. Κάτωθεν αὐτοῦ ὑπάρχει ἡ παρ' Ἀριστοτέλει ἀναφερομένη πηγὴ ἁλατος λεγομένη σημερινῶς «Ἀρμυ», ἐνθα κατασκευάζουσιν ἅλας κτλ. (ἐγραψα περὶ αὐτῆς ἄλλοτε ἐν τῷ Περνοσῶ) ὀλίγον δ' ἀπωτέρω αὐτῆς πρὸς Βορρᾶν ἀπαντῶσιν αἱ πηγαὶ τοῦ ποταμοῦ Σιμόεντος (Μπινιατρίσσα νῦν παρὰ τῷ λαῷ), ἀλλὰ περὶ τούτου τοῦ ποταμοῦ δεὸν νὰ γραφῇ ἰδίᾳ πραγματεία, ὡσαύτως 1) 4) μακρὰν πρὸς Βορρᾶν τοῦ λόφου τοῦ Καστρίου διήρχετο ἡ ρωμαϊκὴ ὁδός, ἡ ἄγουσα ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας Δρυϊνουπόλεως (Ἀργυροκάστρου) νῦν διὰ Μουζινας, καὶ τῆς κοιλίας τοῦ Καστρίου κάτωθεν, ἀνῆρχετο διὰ τῆς φάραγγος καλουμένης «βαθυλάκου» τῷ βουνῷ νῦν λεγομένου «Κοκκίνου λιθαρίου» διὰ τοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ κειμένου κοκκίνου βράχου, εἰς τὸ διάτελλον, τὸ καὶ νῦν διατηροῦν τὴν ἀρχαίαν Λατινικὴν ὀνομασίαν ἐν Ἑλληνικῇ μεταφράσει «Δρουγγάνος». Τοῦτο δὲ προέρχεται ἐκ τοῦ Λατινικοῦ «Drungus», ἐξ οὗ Frangarius, καὶ κατὰ Βυζαντινὴν μετάφρασιν «Δρουγγάριος», ὅνομα συνήθως ἀπαντῶν παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς καὶ σημαίνει τὸν νῦν λεγόμενον σταθμάρχην, ὥστε «Drungus» σημαίνει στρατιωτικὸς σταθμὸς καὶ Frangarii, οἱ ἐν αὐτῷ σταθμεύοντες

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Δ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ Ἱατρός

Παθολογικὰ καὶ παιδικὰ νοσήματα

Δέχεται ἀσθενεῖς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 16 Α γωνίᾳ αἰκίας τοῦ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Βουλῆς καὶ Νικοδήμου.

8-9 π. μ. 2-3 1) 2 μ. μ.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΠΟΛΕΩΣ»

ΕΝ ΠΡΕΒΕΖΗ

ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἠνέφξεν ξενοδοχεῖον τοῦ ὕπνου ἐν Πρεβέζῃ ὁ ἐκ Ζαχαρίου πασίγνωστος Χρόνης Σακελλαρίου. Οἱ διερχόμενοι πατριῶται θὰ εὐρίσκωσι πᾶσαν περιποίησιν καὶ πᾶσαν εὐκολίαν παρὰ τοῦ προθυμοτάτου διευθυντοῦ.

ΨΩΜΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΒΗΤΙΚΟΥΣ

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Βύσσης καὶ πλησίον τῆς Σχολῆς Καραμάνου Ἀλευροπωλεῖον Γ Γιαννὲ πωλεῖται Ἄρτος κατασκευαζόμενος ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς πασχοντάς ἐκ Διαβήτου παρ' ἰδιοῦ τεχνίτου.

ΘΕΣΠΡΩΤΙΚΑ

Παρατηρήσεις τινὲς εἰς τὰ θεσπρωτικά τοῦ κ. Ν. Μυστακίδου καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ ὀνόματος «Δενδρόβιανη», ἐξ ἧς κατήγετο ὁ κατὰ τὸ 1478 ἡγούμενος τῆς Μονῆς Θεολόγος, Γεράσιμος.

Ὁ τύπος τοῦ ὀνόματος «Δενδρόβιανη», ὁ ἅπαντων ἐν τοῖς χειρογράφοις τοῦ Μοναστηρίου ἔστιν ἀρχαιότερος τοῦ ἐν κοινῇ χρήσει σήμερον «Δρόβιανη», ὅστις εἰρήσθω ἐν παρῶν δέον νὰ τονίζηται ἐν τῇ ληγουσῇ, ὡς καὶ ἕτερα ἀνάλογα ὀνόματα τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, οἷον, Δουβιανή, Φραστανή καὶ τὰ παρόμοια, ὡς ἀπαιτοῦσιν οἱ κανόνες τῆς γλώσσης. Περὶ δημῶδους χρήσεως οὐδεὶς λόγος παρὰ λογίοις.

Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τῆς ἀρχαίας μορφῆς (formae), τοῦ ὀνόματος «Δενδρόβιανης», ὅπερ τὸ πρῶτον ἦδη ἀπαντᾷ ἐν ἐγγράφοις πρὸ τεσσάρων αἰώνων ἀνακειμένοις ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ Μονῇ.

Ἐκ παραδόσεως γερόντων τῆς ἐμῆς πεφυλμένης πατρίδος παρέλαβον, ὅτι «ἡ Δρόβιανη» τὸν παλαιὸν καιρὸν δὲν ὀνομάζετο «Δρόβιανη», ἀλλὰ «Δενδρόβιανη», ὡς συγκεῖμεναι ἐκ πολλῶν ἀνὰ τοὺς συσκέλους καὶ συνδένδρους λόφους διεσπαρμένων συνοικιῶν, πολλάκις ἡμίσειαν ὦραν ἀπ' ἀλλήλων ἀπεχουσῶν καὶ οἶονεῖ ἰδιαιτέρας κώμας ἀποτελουσῶν ὑπὸ ἰδιαιτέρας ὀνομασίας, ὡς «Ἀἰδμήτρα» κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου λόφου. «Χοτάδι» κάτωθεν τοῦ λόφου «Καστρί», «Ρακοβίτζα» πρὸς δυσμὰς ἐπὶ φάραγγος, «Χαλικόπουλοι» ἐπὶ λόφου. «Ἄνω Δρόβιανη», «Κάτω Δρόβιανη», αἵτινες σήμερον μόναι διασώζονται αἱ δὲ λοιπαὶ κῶμαι κατεστράφησαν· ἀλλ' ἄγνωστον πότε καὶ ὑπὸ τίνος; μόνον περὶ τῆς Ρακοβίτζας λέγει ἡ παράδοσις ὅτι κατεστράφη ὑπὸ τῆς πολυθρυλήτου ἀνὰ τὴν Ἡπειρον «Μονοβύζας», περὶ ἧς πολλὰ λέγονται, καὶ ὅτι κατεστράφη αὕτη ἐν μάχῃ, γενομένη ἐν τινι χωρίῳ τοῦ Δελβίνου, καλουμένου «Βρωμερῶ» καὶ μέχρι σήμερον διὰ τὴν μεγάλην δυσωδίαν καὶ βρώμα, αἵτινες ἐξήρχοντο ἀπὸ τῶν ἀπείρων πτωμάτων, τῶν πεσόντων ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ· οἱ δὲ κάτοικοι τῆς Ρακοβίτζας προλαβόντες διεσκορπίσθησαν ἐνθεν ἀκείθεν, ὡς οἱ ἀπόγονοι τοῦ παππᾶ Φιλίου, οὗτος καὶ ἐπώνυμος πηγῇ καὶ νῦν διατηρεῖται· κατέφυγον εἰς τὴν τότε δασώδη Ἄνω Δρόβιανην, καὶ σώζονται ἄχρι τοῦδε ἐν αὐτῇ· οἱ δὲ πλεῖστοι, οἱ καὶ πλουσιώτεροι, εἰς Βλαχίαν, ἐνθα καὶ σήμερον πολλὰ οἰκογένηται διατηροῦνται φέρουσαι τὸ ἐπώνυμιον «Ρακοβίτζαι».

Τὰ εἰρεῖπια τῶν οἰκίων τῶν συνοικιῶν τούτων ἀνεκάλυψα, ὅτε ἤμην ἐν τῇ πατρίδι, ἰδίᾳ δὲ εἴλκυσε μοι τὴν περιέργειαν ὁ λόφος «Ἀἰδμήτρα» διὰ τοὺς ἐξῆς 4ας λίαν σπουδαίους λόγους

α'. Τὸ ὄνομα «Ἀἰδμήτρα» μήπως ὑποκρύπτει τὴν προέλευσιν αὐτοῦ ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς

στρατιωτικῆς. Κεῖται ὁ σταθμὸς οὗτος ἄνωθεν τοῦ νῦν χωρίου, ὅπερ καλεῖται «Βελιάχον», καὶ ἐκεῖθεν διὰ γεφύρας, κειμένης ἐπὶ τοῦ Σιμόεντος, ἡ ὁδὸς διευθύνετο διὰ Μεσοποτάμου εἰς τὴν περιώνυμον Φοινίκην, πρωτεύουσαν οὐ μόνον τῆς ἐπαρχίας (τῆς νῦν Δελβίνου), ἀλλὰ καὶ ἀπάσης τῆς Ἡπείρου ἐπὶ τινι καιρῷ. Ἀλλὰ περὶ ταύτης δεὸν νὰ γραφῇ ἰδιαιτέρα ἐπιστημονικὴ πραγματεία, ἐν ἣ τὰ πάντα ἐν ἐκτάσει νὰ περιγραφῶνται. Ἴσως σὺν Θεῷ ἐπιχειρήσωμεν τοιαύτην, καιροῦ ἐπιτρέποντος καὶ Θεοῦ συνευδοκοῦντος.

Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν, ὅθεν παρενέβημεν διὰ τὸ κατεπεῖγον καὶ τὸ χρησίμον τῶν ρηθειῶν εἰδήσεων.

Ἐν τῷ λόφῳ τοῦ «Καστρίου» ποία πόλις ἀρχαία ὑπῆρχε καὶ ποῖον τὸ ὄνομα αὐτῆς; Ζήτημα λίαν σπουδαῖον καὶ πολὺ χρησιμεύον εἰς τὴν ἐπίλυσιν ἄλλων ζητημάτων συνδεομένων μετ' αὐτοῦ καὶ ἀρμοδίων διὰ τὴν ἐρμηνείαν ἄλλων ὀνομάτων ἐχόντων σχέσιν πρὸς ἄλληλα. Καὶ κατὰ πρῶτον λόγον ἀπαιτοῦνται ἀνασκαφαί, δι' ὧν σήμερον ἡ ἐπιστήμη λύει τὰ ζητήματα ἐν ἀκριβεῖ μαθηματικῇ, ἥτοι μὴ ἐπιδεχομένη ἀμυρσθήσεων καὶ ἀμφιβολίας, ἀλλ' ἐν ἐλλείψει τούτων ἐξ ἀνάγκης τρεπόμεθα εἰς διασκέψεις, εἰκασίας, ἐξ ὧν ὡς οἶόν τε προσεγγίζομεν εἰς πιθανότητας, αἵτινες ἂν οὐχὶ ἄλλο, τοῦλάχιστον προάγουσιν ἡμᾶς κατὰ τινὰ βήματα πρὸς εὐρεσιν τῆς ἀληθείας, ἣν παντὶ σθένει ἐπιδιώκομεν ἐν πάσι.

Φρονούμεν λοιπὸν ὅτι ἐν Καστρίῳ ὑπῆρχεν ἡ πανάρχαιος πόλις «Δρύς», ἥς οἱ κάτοικοι «Δρυῶντες» ἐκαλοῦντο· τὸ δὲ τμήμα «Δρυοπίς» καὶ «Δρυπία». Τούτου ἕνεκα ἴσως καὶ ὁ λόγιος ἀνὴρ, ὁ ἐπιχειρήσας τὴν ἐπιτομὴν τοῦ χρονικοῦ, τοῦ περιγράφοντος τὴν ἱστορίαν τῶν μερῶν, τῶν περιλαμβανομένων ἐν τῇ Δρυοπιδί, ὀνόμασεν αὐτὸ «χρονικὸν Δρυοπίδος». Τὸ χρονικὸν τοῦτο δημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐλλειπὲς κατὰ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ καὶ τὸ τέλος ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Γάλλου Πουκεδῶλη, ἐδημοσίευσεν ἐν τοῖς ἀναλέκτοις τοῦ συλλόγου «Περνασσῶν» πληρέστατον ἐκ τινος χειρογράφου, ὅπερ εὗρον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ σοφοῦ τᾶππου μου, Παππᾶ Ζήσου, ἀνδρὸς ἐκπαιδευθέντος ἐν Ἰωαννίνοις παρὰ τῷ περιφημῷ Μπαλάνῳ, Ἰεροκλήρῳ λαμπροῦ καὶ διὰ στενῆς φιλίας συνδεδεμένου τῷ γνωστῷ πᾶσι τοῖς Ἡπειρώταις Ἀγίῳ Κοσμᾷ, ὅστις κατέλυε παρ' αὐτῷ, ὅσας διήρχετο κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ μέρη ἡμῶν. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο σὺν ἄλλοις 24 διαφόροις ὕλης ἅτινα ἔφερον ἐξ Ἡπείρου, προσέφερον τῇ Ἑθνικῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, ἐνθα καὶ σώζονται ἕδη.

(ἀκολουθεῖ)